

CVETJE

XXXV. tečaj.

V Kamniku, november 1918.

11. zvezek.

† Preč. p. Stanislav Škrabec

zlatomašnik, starosta provincije sv. Križa, knezonadškofijski konz. svetovavec goriški, gimnazijski lektor in ravnatelj, bivši kustos in definitor, slovenski pisavec, neprekošljiv učitelj naše slovenščine in klasičnih jezikov, izboren slavist, vzoren redovnik in izvrsten mašnik, 36 let vrejevavec „Cvetja“, rojen dne 7. januarja 1844 v Hrvači pri Ribnici, zaspal v Gospodu dne 6. oktobra 1918 v frančiškanskem samostanu v Ljubljani, pokopan dne 8. okt. na ljubljanskem pokopališču pri sv. Križu.

R. I. P.

P. EVSTAHIJ:

V slovo

preč. p. Stanislavu Škrabcu.

Tiho, tiho . . . Glej na zapadu
mirno plava glava žareča,
tone, tone solnce v daljavi — —
že se je skrilo.

Usta blaga, polna modrosti
— kakor zvon so peli glasovi —
zdaj molčé — srcé hrepeneče
tiho počiva . . .

Z vencem bliža sestra se bela:
„pojdi z mano, dolgo si delal!
nate čaka družba Popolnih
v srečni višavi . . .“

Okna duše, knjigam družice,
vašo luč zastira zavesa!
še bi, roka, rada pisala —
več se ne ganeš! . . .

Ah, zašla je zvezda ljubeča: —
eno, eno le me tolaži:
v raju duša vaša zdaj sveti,
oče naš Stanko!

P. VINCENCIJ KUNSTELJ:

Spomini na p. Stanislava Škrabca.

ne 8. oktobra t. l. smo spremljali na zadnji poti žalostnega srca moža, ki zasluži, da bi se popisalo njegovo življenje sè zlatimi črkami, moža polnega zaslug za katoliško cerkev in za slovenski narod, zlasti za povzdigo našega jezika, moža velikega po umu in otroško nedolžnega po njegovem nežnem srcu.

Pisavec teh vrstic nima namena, da bi popisal vse življenje tega zaslužnega moža, kar se ne da tako hitro napraviti, pač pa želi, da bi sè svojimi vrsticami spodbudil tudi druge, ki so imeli kaj stika z rajnim, da bi tudi ti priobčili svoje spomine nanj, na katerih podlagi bi se dal sčasoma sestaviti obširen popis življenja.

To življenje obsega dolgo dobo skoro pet in sedemdesetih let, dobo neprestanega dela, predvsem dela za lastno ter drugih svetost in krščansko popolnost. Lepo je znal rajni pater Stanislav druge podučevati v krščanski modrosti, ali še bolj si je sam prizadeval za njo. Vedno nam je bil vsem, ki smo ž njim živeli, prekrasen zgled izvrstnega duhovnika in redovnika. Prvi jutraj na nogah je zvečer navadno zadnji legal k počitku, tako v mlajših letih kakor tudi v starosti. Prve jutranje ure je posvečeval Bogu z molitvijo, daritvijo sv. maše in spovedovanjem; in to dan za dnem skozi dolgo vrsto

let. Po končani službi božji je hitel v šolo, kjer je z mladeniško živahnostjo in ognjevitostjo besedo razlagal svojim sobratom, mladim klerikom, skrivnosti človeškega in božjega znanja. O čemer je govoril, poyosod je bil doma in je šel vsaki stvari do dna. Zlasti je bil korenito podkovan v jezikoslovnih znanostih, v čemer mu je težko najti enakega.

Po končani šoli je šel v svojo celico in se zakopal med knjige, dokler ga je samostanski zvonec poklical k skupnemu obedu. Vžival je le malo najpotrebnejše hrane, pil ni skoro nič. Bil je vzor treznega človeka. Rad pa se je med obedom kaj pogovoril s sosedmi in je tudi v teh pogovorih nehote razodeval svojo duhovitost. Po obedu pa zopet v celico h knjigam. Ob lepih dnevih je vzel eno ali drugo ter odhitel na vrt, kjer je med cveticami, ali ob hudi vročini v malem gozdiču preživel marisikatero uro, ako ni imel popoldanske šole. Ob štirih popoldne se je vdeležil skupne molitve in nato bral in pisal do večerje; po večerji se je navadno malo pogovoril s svojimi sobratmi, nato pa odšel zopet na delo do pozne nočne ure.

Njegova celica v Gorici je bila precej prostorna in je imela dvoje oken. V njej je bila priprosta postelja, pisalna miza, klečalnik, par stolov in par podob, na oknih nekaj loncev s cveticami, sicer pa povsod same knjige, ne samo po omarah, temuč tudi na klečalniku, na postelji, po tleh, sploh povsod. Do malega vsak dan so prihajale nove in rajni jih je pridno prebiral in kritično presojal in tudi rad drugim posojal, ki mu jih, žal, niso vedno vračali. —

Celico si je sam pometal in je sploh veliko gledal nato, da drugi niso imeli dela ž njim, nasprotno je pa sam rad postregel zadnjemu bratu lajiku in se z vsakim ljubeznivo pogovoril. Zato je pa vžival tako v samostanu kakor zunaj samostana neomejeno zaupanje. Njegova spovednica je bila vernim silno priljubljena in sobratje so v raznih zadevah radi iskali pri njem dobrega sveta. Smel si mu pa tudi res zaupati: kar je on zvedel, to je ostalo pokopano v njegovem srcu. Še se spominjam, s kako vnemo nam je razlagal znane besede priljubljenega mu pesnika:*

„Tudi zvesti molčečnosti je gotovo plačilo.“ Rajni je pač poznal čednost molčečnosti in le Bogu je znano, koliko skrivnosti je nesel seboj v grob.

V šoli je bil, moramo reči, precej natančen in skoro strog in je stavil včasih precej visoke zahteve, ali kdor se je resno poprijel njegovih predmetov, ta se je pa tudi veliko naučil pri njem, poleg navadnih gimnazijskih predmetov zlasti govornišstva, za kar je imel zelo razvit čut, če tudi sam ni nastopal ko govornik, pokazal je pa v šoli, kaj zna. In znal je, da smo imeli res vžitek.

In kako nas je vnemal za lepoto slovenskega jezika! Lepota pa njemu ni bila to, kar je drugim tolikokrat: moda, ki je od danes do jutri in se kakor luna spreminja. Lepote podlaga je bila njemu resnica, ki se ne spreminja. Kaj je res, kaj je opravičeno, to je vedno vprašal in na podlago resnice je zidal svoje poslopje slovniškega raziskavanja. V začetku so le

* Hor. Od. III., 2, 25.

redki verjeli mlademu preroku, ko je z odločno besedo in prirojeno mu ribniško šegavostjo, ob enem pa seveda s trdnimi dokazi na platnicah „Cvetja“ pobijal tiste, ki so delali silo našemu jeziku. Kmalu pa je vender slovenski svet spoznal, da je p. Stanislav velik učenjak, ki z večšo roko vodi naravni razvoj našega lepega materinega jezika, ki so ga mnogi neokusno kvarili, kajpada v prepričanju, da prav delajo. Našega učenjaka je to seveda bolelo in dražilo, ali poguma mu vender ni vzelo.

Najbolj potrj je pa bil tedaj, ko so ga naši abstinencljarji tako brezobzirno napadali. Kako je pa tudi v tem vprašanju pravo zadel, je pokazal sklep avstrijskih škofov, zbranih na Dunaju lanskega leta.

Treba bi bilo, da ta sklep bolj v javnost pride in se tako vender enkrat popravi krivica storjena rajnemu, vsaj zdaj po njegovi smrti.

Ko je l. 1914 Italijan začel streljati v Gorico in nje okolico, tedaj je p. Stanislav hitro spoznal, pri čem smo: vendar ni kazal nikake volje za beg: hotel je v priljubljeni mu Gorici skleniti svoje življenje. Nazadnje pa se je vendar le vdal prigovarjanju svojih sobratov ter odšel silno žalosten 28. novembra 1915 zvečer okoli 10. ure z nekaterimi sobraty iz Gorice. Vso pot do Ljubljane, ki je bila tedaj silno dolga — prišli smo v Ljubljano še le naslednji dan proti večeru — ni zavžil drugega ko košček kruha in ni govoril skoro nič.

V Ljubljani so ga sobratje v samostanu seveda prijazno sprejeli, ali meglena Ljubljana, pa naj je še tako dolga vas, mu vender ni mogla nadomestiti sončne Gorice, ki mu je bila v teku let postala prava domovina. Kljub vsej skrbni postrežbi je začel vidno hirati in pešati. V mladih letih bi bil vse to kajpada zmagal, ali v toliki starosti ni več šlo. Zato pa smo dan za dnem pričakovali, kar je moralo priti.

Če tudi smo pa vedeli, da mora priti, nas je vender tvoja smrt, naš ljubljani učitelj, silno pretresla, zakaj zavedamo se v polni meri, da je naša redovna okrajina in ves naš red in ves naš rod s teboj silno veliko zgubil.

Zgubili smo moža, ki ga ne bo kmalu takega med nami, moža polnega prave modrosti in zanesljivega v vseh zadevah.

Priprosto je bil tvoj pogreb, naš dobri p. Stanislav, kaker je bilo priprosto vse tvoje življenje; nikogar ni bilo, ki bi bil odprl svoja usta in ob tvojem odprtem grobu poveličeval tvoja dela in te častil z visoko pesmijo, tudi pevci se niso oglasili, ali čemu?! Mi, ki te poznamo, vemo, da vsega tega ni bilo treba; tebe hvalijo in povzdigujejo tvoja, če tudi skrita, vender velika dela, tebe povzdiguje tvoj trdni, možki značaj, ki se ni nikdar vpognil v boju za resnico, tebe povzdiguje v tvoji smrti tvoje čednostno, svetniško vzgledno življenje. Zapustil si nas telesno, s svojim duhom pa boš vedno ostal in živel med nami, ki te odkritosrčno ljubimo. Počivaj v večnem miru, naš ljubljani sobrat!

P. EMERIK:

Vernih duš dan – dan odpustkov!

a vernih duš dan zažari takorekoč močna ljubezen do rajnih v naših srcih. H grobovom gremo, tam pokleknemo in se spominjamo dobrot, ki smo jih prejeli od pokojnih. Živo nam stopi pred oči misel na večnost, zavedamo se pa tudi, da smo dolžni pomagati tistim, ki so se ločili od nas, ako morda še trpijo v vicah. Radi molimo za nje nekaj očenašev, pa kako malo je to! Sami čutimo, da bi morali kaj več storiti. Kaj naj storimo? Papež Pij X., sv. spomina, so kratko pred svojo smrtjo povzdignili dan vernih duš s tem, da so ga obdarili z obilico odpustkov. Kolikorkrat kdo obišče cerkev in moli po namenu sv. očeta, tolikokrat dobi popolni odpustek pod navadnimi pogoji. Le-te odpustke naj bi darovali za rajne! Z odpustki naj bi jim prišli na pomoč. V dobivanju odpustkov naj bi kazali svojo ljubezen do rajnih in v tej ljubezni tekmovali.

Tako tekmovanje vidimo v naših cerkvah na porcijunkulo. Kako se ta dan gnetejo ljudje, ko dobivajo odpustke! Od blizu in daleč hitijo v hišo božjo, oblegajo spovednice, posamič ali v gručah hodijo ven in noter v cerkev. Nekateri obiskujejo cerkev še celo popoldne, drugi do temne noči, kakor jim okoliščine dopuščajo. Kako spodbudna je ta gorečnost na porcijunkulo! Podobno naj bi tekmovali v dobivanju odpustkov tudi na vernih duš dan, ali z žalostjo zapazimo v nekaterih cerkvah, da med tem ko darujejo duhovniki tri črne maše, pride primeroma malo ljudi in za dobivanje odpustkov se nihče ne zmeni. Kako to? Je li to ljubezen do rajnih, da jim ne pomagamo, ko bi lahko? Na vernih duš dan so sedaj ravno tisti odpustki kakor na porcijunkulo. Isti pogoji. Bodimo torej ta dan tako vneti in goreči za dobivanje odpustkov kakor na porcijunkulo! Ti odpustki trajajo od praznika vseh svetnikov od poldne naprej, cel naslednji dan do polnoči. Lahko torej rešimo ta dan iz vic ne samo eno dušo, ampak mnogo duš. Kolikorkrat obiščemo cerkev in molimo za odpustke, vselej pride zasluženje Jezusa Kristusa ubogim dušam v prid, vselej prinesemo hladilne vode v vice in zmanjšamo moč ognja, ki tamkaj žge. Z dobivanjem odpustkov pokažemo torej veliko bolje ljubezen do rajnih kakor če samo jokamo ob njih grobovih. In tisti prekosi vse druge v ljubezni, ki je najprirednejši, najskrbniši, da dobi veliko odpustkov.

„Pri nas ni te navade!“ bodo marsikateri rekli. Odgovarjamo: Na mnogih krajih je pa že! Verni pridno obiskujejo cerkev in dobivajo odpustke kakor na porcijunkulo. Treba le začeti, treba druge na to veliko milost opozoriti in kmalu bo navada splošna. Kaj in kako bomo zavpili ljudem, ki storijo pri goreči hiši in gledajo, kako plamen šviga, vode pa ne prinašajo? — „Gasite!“ jim bomo zaklicali, „prinašajte vodo, ko jo imate

na razpolago!“ — Enako nam kliče sv. vera, zapoveduje ljubezen! Lajšajte muke ubogih duš v vicah, pomagajte jim, rešite jih!

Kako hvaležni so nam ranjenci, ako jih le obiščemo! Pokažemo jim tako svojo ljubezen in sočutje ter jih potolažimo. Kakšno veselje bi ti še le imeli, ko bi jih mogli ne samo obiskati, ampak tudi ozdraviti! S kolikim hrepenenjem bi nas pričakovali, kako želeli po dnevu, ko pridemo k njim! Kar pa ne moremo storiti na telesu bolnim, to lahko storimo dušam v vicah: Lahko jim pomagamo, jih popolnoma oprostimo! O kako zelo si želijo dneva odpustkov, kako težko pričakujejo, da jih bomo obiskali, to je, darovali odpustke za nje ter jih rešili verig in vezi, v katere so jih vklenili njih grešni madeži in pege.

Ker so te duše že spoznale lepoto in dobroto božjo, imajo nepopisno žejo po Bogu. Ravno to je njih najhujše trpljenje, da so ločene od Boga; vendar nikakor nočejo stopiti pred božje obličje, dokler vidijo najmanjše zadolženje na sebi. Iz tega lahko spoznamo, kako jih razveselimo z odpustki, ki izbrisujejo njih dolgove ter jih storijo vredne gledati najsvetejšega Boga.

Mnogi svetniki trdijo, da je ogenj v vicah enak ognju v peklu. Razloček je le ta, da je ogenj v peklu večen, ogenj v vicah pa časen. V tem ognju se nahajajo naši nam najdražji, najbližnji sorodniki, naši prijatelji in znanci, naši dobrotniki! O kako trdega srca bi bili, če se jih ne bi usmilili in bi svojo lenobo ž njih pravičnim življenjem izgovarjali, češ, saj so že v nebesih! Morda pa niso! Kdo to ve! Zato bodimo usmiljeni! Uslišimo njih vpitje in mile prošnje; „Usmilite se nas, usmilite vsaj vi, prijatelji naši,“ tako nam kličejo.

Odpustke lahko dobivamo vsak dan, toda za toliko popolnih odpustkov kakor na porcijunkulo in sedaj na vernih duš dan navadno ni priložnosti. Zato opravimo za vernih duš dan dobro spoved, to je spoved z velikim kesanjem! Po najnovejših določilih velja sv. spoved 8 dni pred odpustkom in 8 dni po odpustku tudi za tiste, ki ne gredo pogosto k sv. obhajilu. Obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta pa moramo izvršiti na dan odpustka, (2. nov. ali na predvečer). Ako torej vidimo, da ne moremo priti na vrsto pri spovednici, obiskujmo cerkev in skesano molimo za odpustke, sv. spoved in sv. obhajilo velja še cel naslednji teden. Onim pa, ki gredo skoraj vsak dan k sv. obhajilu, nadalje tistim, ki opravijo vsak teden ali na 14 dni sv. spoved, zaradi odpustka ni treba posebej iti k sv. spovedi.

Dobivanje odpustkov je torej zelo olajšano. Zato pridno rešujmo one jetnike iz vic, ki si sami ne morejo nič pomagati. Daleč, daleč so od nebeške domovine v temnih ječah, ali mi jih lahko s par koraki, z obiskom cerkve privedemo v večno slavo! Koliko veselje bo začutila duša v vicah, ko se ji približa angel varih ter zakliče: „Vstani, hitro se vzdigni, presrečna! Še toliko in toliko let bi morala v vicah trpeti, toda dober kristijan je daroval popoln odpustek za tebe. Glej, izbrisani so vsi tvoji dolгови! Pridi torej v nebesa in uživaj veselje od vekomaj do vekomaj!“ In ko bo ta pre-

srečna duša stopila pred tron božji in se zahvaljevala in molila presv. Trojico, bo-li pozabila svojega dobrotnika? Ali se ne bo trudila za njegovo zveličanje? Gotovo! Prav na njem se bodo spolnile božje besede: „Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli.“ Bog bo bogato poplačal usmiljenje do duš v vicah že na tem svetu. Sv. Katarina Bolonjska je večkrat zagotavljala, da je po priprošnji teh duš prejela milosti, katerih ni mogla dobiti niti po priprošnji največjih svetnikov.

Ne pretakajmo torej samo solz za rajnimi. Pomagajmo jim dejansko! K temu nam da najlepšo priložnost vernih duš dan. Ta dan tekmuje v pridnem obiskanju cerkvâ, da dobimo veliko odpustkov ter rešimo mnogo duš, ki koprne po gledanju živega Boga in trpijo v ognju. Potem se bodo nad nami samimi vresničile besede sv. Duha: „Sveta in zveličavna je misel, moliti za rajne, da bodo rešeni grehov.“ (II. Mak. 12, 46).

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

Ponižnost.

Kdo bi se ne ogrel od žarkov najčistejše ljubezni do Device iz Nazareta, ko jo strme občuduje v prizoru, ki nam ga v tako priprostih in tako jasnih barvah slika sv. Luka v prvem poglavju svojega evangelija. Božji poslanec, nadangelj Gabrijel pride k Devici zaročeni možu Jožefu. Z nebeškim pozdravom „Zdrava, milosti polna...“ ji je začel odgrinjati zaveso, ki je dotlej zakrivala najglobokejšo skrivnost učlovečenja Sina božjega. Devica je kmalu spoznala, da je ona tista „blagoslovljena med ženami“, ki naj prinese svetu zaželjenega Odrešenika.

In kako je sprejela to vest in čast?

„Glej, dekla Gospodova!“ —

Mati božja — dekla Gospodova.

O prekrasna vijolica presajena iz nebeških gredic sem na zemljo, med trnje solzne doline! Kdo bi te ne vzljubil, tebe, ki hočeš biti samo ponižna dekla Gospodova?! Kdo ne bi vzljubil ponižnosti, te navidezno tako nepomembne čednosti, ki ji je odmerjena tako važna uloga že takoj v začetku našega odrešenja, ki je temelj našega duhovnega življenja in ki nam zagotovi končno zmago in zveličanje.

»Raduj se, oče Adam, ali še bolj se veseli ti, mati Eva! Prišel je čas, ki bo zbrisal vso sramoto, ko mož ne bo imel povoda več, da bi dolžil ženo

rekoč: „Žena, ki si mi jo dal, mi je dala od drevesa in sem jedel...“ Zato hiti Eva k Mariji, hiti mati h hčeri. Hči naj odgovori namestu matere, ona naj odzame materi sramoto; ona naj zadosti za očeta namestu matere. Zakaj, glej, če je padel mož po ženi, bo vstal zopet po ženi... Rodila se je žena „modra“, ki bo nadomestila nespametno, „ponižna“, ki bo nadomestila ošabno. Ta žena naj ti ponudi za sad smrti požirek življenja, za strupeni kruh bridkosti sladkost večne hrane... In reci: „Žena, ki si mi jo dal, mi je dala od drevesa življenja, jedel sem in sladak je postal sad v mojih ustih, ker ž njim si me poživil...“ Da bi se to zgodilo, je poslal Bog Gabrijela k Devici. O žena vredna posebnega češčenja, žena nad vse čudovita, ki si popravila pregreho starišev in oživljalš njihove potomce.« (Sv. Bernard: hom. sup. miss. 2).

S temi navdušenimi besedami proslavlja sveti Bernard drugo Evo-Marijo, mater Zveličarja sveta. V istih besedah nam tudi razodene, kako si je Marija zaslužila čast, da je mogla sodelovati in nekako pričeti skrivnosti in ljubeznipolno delo Jezusovo za odrešenje človeškega rodu.

Eva nespametna in ošabna — Marija modra in ponižna.

V svoji ošabnosti Eva ni bila zadovoljna s srečo in častjo, ki jo je uživala v raju. Lastila si je čast božjo. O Eva, kako si bila vendar nespametna, ko si poslušala zapeljivo pesem sirene-ošabnosti, ki te je zvito dobila v svojo oblast, nato pa neusmiljeno oropala nezmerne rajske sreče in časti ter te pehnila s potomci vred v grozno nesrečo in sramoto. Kaj ti je prinesla ošabnost drugega kakor prokletstvo in sovraštvo?!

Ali Bogu se je zasmilil ubogi človek. Poslati mu hoče Zveličarja, Rešitelja, ki bo popravil vse, kar sta zagrešila Adam in Eva. Ta Rešitelj pa mora biti človek in Bog; človek, ker je človek grešil, Bog, ker je človek razžalil Boga. Ali kakšna bodi žena, ki naj da življenje Bogu-človeku? Evi ne sme biti podobna. Evinih lastnosti ne sme imeti. Ker je bila Eva nespametna in ošabna, mora biti Marija modra in ponižna. In taka je Marija — druga Eva, mati drugega Adama:

„Glej dekla Gospodova!"; zato „se je Gospod ozrl na nizkost svoje dekcle!“

Ponižnost Marijina — začetek našega odrešenja!...

Kako ljuba mora biti ta čednost Bogu, da se je ponižal sam Sin božji in prišel v naročje Marijino! Ta čednost je Bogu tako ljuba, da jo naravnost zahteva od vsakega, ki hoče pretrgati življenje „greha in smrti“ in začeti novo življenje „čednosti in življenja“. Dà, tudi v duhovnem boju je ponižnost začetek zmage nad grehom.

Bog je s ponižnostjo Jezusovo in Marijino pričel obljubljeni delo odrešenja. Isti Bog tudi hoče, da ga ponižnost nadaljuje.

Na Kalvariji je Jezus dovršil svoje poslanstvo. „Dopolnjeno je.“ „Oče v tvoje roke izročim svojo dušo.“ S svojo dušo je izročil Jezus nebeškemu Očetu tudi duše naše, duše, ki jim je pridobil zopet ljubezen nebeškega Očeta. Ali te ljubezni, milosti odrešenja bodo deležne le

tiste duše, ki so „ponižne iz srca“, kakor je bil ponižen tisti, ki jim je odprl nebeška vrata.

Ponižnost je temeljna čednost krščanske popolnosti.

To je Jezus nešteto krat poudarjal z besedo in zgledom. Njegov nastop, njegovo življenje, njegovi nasveti, njegov nauk, njegovi opomini, da, vse njegovo delovanje in življenje, smrt in vstajenje nosi neizbrisna znamenja najpopolnejše ponižnosti.

„Jaz ne iščem svoje časti... ampak častim svojega Očeta... Če častim samega sebe, ni moja čast nič...“ (Jan. 8, 49 nasl.)

„Zgled sem vam dal, da tudi vi tako storite.“ (Jan. 13, 15).

Zato se vsi pravi učenci Gospodovi do sedanjih dni neumorno trudijo, da bi si pridobili to čednost, da bi bili v resnici ponižni, da bi v vsem in povsod „častili svojega Očeta“. Zato so pa tudi ošabnosti napovedali neizprosno in brezobziren boj. Vedeli so namreč in vedo, da je ošabnost, ta tako razvajeni otrok samoljubja, največja sovražnica prave krščanske popolnosti, prave krščanske ljubezni, brez katere ne smemo in ne moremo upati na večno zveličanje. Le s ponižnostjo bomo lahko zatirali v sebi starega Adama — samoljubje!

Ako se hočemo torej udeležiti odrešenja Jezusovega, ne odnehajmo v boju s samoljubjem in ošabnostjo. Ako se hočemo udeležiti veličastva Jezusovega v nebesih, pridobimo si duha prave krščanske ponižnosti, ki tudi v nebesih obhaja svoje večno slavlje!

Ponižnost tudi v nebesih kraljuje!

Po slavni zmagi nad peklom, grehom in smrtjo se je vrnil Jezus k svojemu Očetu, ki ga je obdal z neskončnim veličastvom. S tem veličastvom pa združuje Jezus tudi neskončno ponižnost. Zakaj Jezus, ki sedi na desnici Očeta vsemogočnega, prebiva obenem tudi med nami v zakramentu najpopolnejše ljubezni in ponižnosti. Če umeš to skrivnostno bivanje Jezusovo na desnici Očetovi in v tabernakeljnu, potem boš lahko razumel, kaj ti gori Jezus iz tabernakeljna:

„Hočeš li uživati v nebesih moje veličastvo, glej, da boš ponižen iz srca, kakor sem jaz!“

In kaj drugega nam govore rane, ki jih je Jezus obdržal na svojem poveličanem telesu? Rane, znamenja njegovega najglobokejšega in najbolj sramotilnega ponižanja tu na zemlji, ponižanja, ki bo ž njim na dan vesoljne sodbe očitno osramotil vse, ki so se v svoji ošabnosti upirali volji božji, ponižanja, ki bo istočasno obdalo z neskončno slavo vse učence ponižnega in križanega Učenika sveta!

Ljubi tretjeredniki! Ošabnost Evina je bila začetek prokletstva. To prokletstvo pa je ošabnost Adamova prenesla na vse človeštvo. Ponižnost Marijina je privabila iz nebes Besedo božjo, ki se je učlovečila in pričela delo odrešenja. Ponižnost Odrešenikova je odvzela prokletstvo od nas in prinesla človeškemu rodu zopet prostost otrok božjih. Prostosti otrok božjih se bo pa mogel udeležiti le tisti, kdor jo bo iskal v ponižnosti srca! Človek

se je uprl Bogu; zato se je stvarstvo uprlo človeku, svojemu gospodu. Sv. Frančišek Asiški si je s ponižnostjo osvojil zopet živo in mrtvo naravo, da mu je služila, kakor nekdanj Adamu in Evi v raju. S svojo ponižnostjo si je osvojil tudi srca ljudi in svet, ki ga vedno bolj ceni in spoštuje. Kolikor bolj pa je napredoval v ponižnosti, toliko bolj si je pridobil ljubezen Boga Zveličarja, ki mu je, ko je sv. Frančišek dosegel višek popolnosti, v znak svoje ljubezni vtisnil svete Rane, najlepši dokaz globoke in resnične ponižnosti sv. Frančiška.

Izbrali smo si hojo za Kristusom. Sklenili smo, da hočemo priti h Kristusu. Ali le ena pot nas pelje za Kristusom, le ena pot nas pripelje h Kristusu; in ta pot je pot ponižnosti:

„O sveta pojedina, v kateri se Kristus zavživa, se ponavlja spomin njegovega trpljenja, se napolnuje duša z milostjo in se nam daje poroštvo prihodnje slave.“

P. ALFONZ FURLAN:

0 mesečnem priprošnjiku ali patronu.

Sv. Didak, spoznavavec 1. reda sv. Frančiška.

Zgled, kako streči bolnikom.

ojsna vas svetega Didaka je Sv. Nikolaj v Andaluziji na Španskem. Že v mladosti se je učil pobožno živeti pri nekem duhovniku; potem je šel v frančiškanski red kot brat lajik, ne mašnik. V redu je prav zgledno živel; njegov predstojnik ga je poslal z drugimi brati na Kanarijske otoke med takrat še neverne prebivalce; tu je veliko storil za zveličanje ljudi, dasiravno ni bil mašnik. Leta 1450 je bilo v Rimu sveto leto; na povelje svetega Janeza Kapistrana se je podal v Rim; tu je nastala v frančiškanskem samostanu v Aračeli neka kužna bolezen. Sveti Didak precej začne streči bolnim bratom; in dasiravno je bila v mestu lakota, vendar njegovim bolnikom ni nič manjkalo. Mnogo bolnikov je ozdravil s tem, da se je s prstom dotaknil olja v svetilki pred podobo Matere božje, in ž njim je napravil znamenje svetega križa na bolniku. Iz Rima se je vrnil na Španjo, kjer je dajal lepe zgledne svetega redovnika do svoje smrti; umrl je 12. novembra leta 1436; zaradi veliko čudežev ga je papež Sikst V. prištel med svetnike leta 1588. Samostanski bratje ga častijo kot svojega priprošnjika ali patrona.

Udje tretjega reda so radi posnemali svojega duhovnega očeta svetega Frančiška, svoja priprošnjika sv. Ludovika in sv. Elizabeto, ki so skrbno

stregli bolnikom. V sedanji vojski in tudi potem boš imel veliko lepih priložnosti bolnike obiskovati in jim streči. O koliko je že zdaj bolnih, onemoglih, zapuščenih v tvoji župniji, v tvoji vasi, ki nimajo potrebne hrane, kurjave, obleke, zdravil! Pomagaj po svojih močeh; ako sam ne zmoreš, prosi pri drugih; to je dobro delo, storjeno bolniku, skazano pa Kristusu. „Lačen sem bil, in ste mi dali jesti... bolan sem bil, in ste me obiskali...“ Resnično, vam povem, kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.“ (Mat. 25, 35. 40) pravi Kristus sam. Obiskuj tedaj rad bolnike, ne samo ude tretjega reda, temuč tudi druge, zlasti take, ki so zapuščeni. Tolaži jih in nagovarjaj, naj se izročijo božji volji in vsaj potrpežljivo prenašajo bolezen, da bodo vica že tukaj opravili in si obenem tudi pomnožili zasluženje za nebesa.

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Petnajsto premišljevanje.

O trpljenju našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Jezusove smrtne težave.

remišljuj, moja duša, kako se Sin božji poslovi od presvete Matere Marije in gre proti kraju Getzemani, ko je prišla ura njegovega trpljenja. Tam je bil samotni vrt, daleč od šuma, kjer je imel Jezus navado v molitvi prenočevati. Tu poklekne Zveličar, moli svojega nebeškega Očeta in ga prosi pomoči za ta mučni boj. Predstavlja se mu vse trpljenje, katero bo moral prestati: biči, trnjeva krona, žreblji, zapuščanje, žalost, bolečine in križ. Premišljeval je nehvaležnost svojega ljudstva, grehe vseh ljudi, pogubljenje toliko duš, katere neskončno ljubi. Predstavljala se mu je nehvaležnost proti nebeškemu Očetu, ki ni prizanesel še svojemu Sinu, da bi rešil človeški rod. Ogledaval je na sebi še umazano obleko grehov ljudi, katere je na se vzel, da bi zadostil božji pravici. Obhajal ga je velik strah, otožnost je rastla, boleča žalost se je lotila njegovega Srca. „Začne prestrašen in otožen biti.“ (Mark. 14, 33). „Začel je žalosten in otožen prihajati.“ (Mat. 26, 37). Moja duša, glej ga, kako obleduje njegov obraz, oči mu medlé, lasje se mu kodrajo, na životu se trese, moči mu pešajo, boriti se začne s smrtjo: „Moja duša je žalostna do smrti.“ (Mat. 26, 38). — O moj Jezus, moji grehi so vzrok tvojega trpljenja in jaz nikdar ne preneham grešiti! O mene nesreč-

nega, ker ne ljubim Boga, ki za me trpi in umira. O moj Gospod, koliko sem ti dolžan za to?! O da bi te nikdar ne razžalil!

2. Premišluj, kako se začne Jezus potiti zaradi velikega trpljenja; srčna stiska narašča, krvav pot nastane; po celem telesu se prikazujejo kaplje krvi zaradi notranjega trpljenja in sicer v toliki množini, da je postala mokra obleka, krvavi so udje in čelo; okrvavil je tudi zemljo: „Njegov pot pa je bil kakor krvave kaplje tekoče na zemljo.“ (Luk. 22, 44). Zaradi hudih bolečin Jezus ni mogel več stati, padel je s svojim obrazom na zemljo v svojo kri. „Padel je na svoj obraz.“ (Mat. 26, 39). S tem je hotel nekako reči: čutim se slabšega; čutim, da se mi bliža smrt, trpim in mučim se. Iz usmiljenja me pokrepčajte! Večni Oče, mati, učenci, prijatelji, kje ste?! Serafini, kaj delate?! — Toda, Oče ne odgovori, Marija je daleč, učenci spijo, vsi so ga zapustili. Vstani, moja duša, gani se iz usmiljenja do tvojega Gospoda, stegni svojo roko, vzdigni ga s svojim vzdihovanjem, posuši njegovo kri, umij s svojimi solzami njegov obraz! S svojo ljubeznijo in žalostjo tolaži njegovo prebodeno Srce in okrepčaj ga! Ali ne vidiš, da so ga vsi zapustili? Toda, o Bog, ta nehvaležna duša, namestu da bi imela sočutje s teboj in ti pomagala, ti še s svojimi novimi grehi množi trpljenje in večja bolečine, množi žalosti, tolče tvoje božje ude in tepta tvojo predrago Kri. Gorje mi! s svojim grehom sem ponovil Gospodu Jezusu smrtne težave. O moj ljubi Odrešenik! Kako se kesam, ker sem te razžalil; ljubim te s celó dušo, nečem te več razžaliti.

3. Moja duša, predstavlja si Jezusa v smrtnih težavah; glej njegov medel, bled in prestrašen obraz, ki bi tudi trdo skalo genil k sočutju. Glej ga, padel je in bi rad vstal in ker se ne more vzdigniti, zopet pade v svojo lastno kri. Smiliš se mi, o moj Gospod, zapuščen in v smrtnih težavah! — V svoji največji žalosti se ozre Jezus proti nebu, razprostre svoje roke in s tresočim glasom spregovori. Oče, pravi, Oče, ako je mogoče, naj gre od mene ta grenki kelih, ali ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi: „Oče! ako hočeš, vzemi ta kelih od mene; vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ (Luk. 22, 44). Trikrat je tako molil in združeval svoje besede s krvjo, potem, solzami in vzdihovanjem: „V tretjič je molil in ravno tiste besede govoril.“ (Mat. 26, 44). Takrat se mu prikaže angel in mu reče, da je potrebno ta kelih izpiti in Jezus je bil najbolj pripravljen trpeti, umreti in se žrtvovati tudi tisočkrat za slavo Očetovo in zveličanje duš: „Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ (Luk. 22, 42). — Moja duša, posnemaj Jezusa; vdaj se v bolezn, poniževanju, uboštvu, skušnjavah, duhovni suhoti in zapuščenosti! Žrtvuj se popolnoma svojemu Bogu in ga zahvaljuj, da ti daje okušati kako kapljico grenkega keliha, katerega je Jezus izpil do zadnje kapljice. O moj Jezus, nič ti nisem podoben; ne znam trpeti, v svojih suhih molitvah prestajati, brez tolažbe živeti. Ker mi moreš pomagati, pomagaj mi, jači me in uči trpeti po tvojem zgledu!

Sad tega premišljevanja. V duhovni suhoti, kadar se naveličaš, v žalosti ne opuščaj, ne zmanjšuj svojih molitev! Nam v zgled Jezus ni opustil molitve, temuč jo je še podaljšal v svoji smrtni žalosti: „In ko so

ga smrtne težave obšle, je delj molil." (Luk. 22, 43). Trikrat je namreč molil. Ko moliš, misli si, da si na Jezusovem mestu; združuj svojo molitev, solze, naveličanje in suhoto z Jezusovo zapuščenostjo. Sveta Terezija je osemnajst let trpela velike nadležnosti v molitvi; osrčevala se je s tem, da si je vedno mislila: molim na Jezusovem mestu v smrtnih težavah. V trpljenju je ponavljala: Oče, tvoja volja naj se zgodi in ne moja! O moj Jezus, v smrtnih težavah, okrepčaj me; daj mi milost, da bom ljubil tvojo češčenja vredno voljo tudi v duhovni temi!

P. ALFONZ FURLAN:

Pobožnosti in nekateri odpustki v mesecu novembru.

Mesec november je posvečen dušam v vica. Kdor ta mesec z drugimi v cerkvi ali sam za-se opravlja molitve ali druga bogoljubna dela v tolažbo dušam v vica, prejme vsak dan odpustek 7 let in 7 krat po 40 dni ter popolni odpustek v mesecu, ako opravlja ves mesec to pobožnost, ako se še spove, prejme sveto obhajilo, obišče cerkev in v nji moli za odpustek po papeževem namenu. (Leon XIII. 17. jan. 1888).

Dušam v vica lahko pomagaš, ako si zanje pri sveti maši, ako prejmeš zanje sveto obhajilo, ako opraviš sv. križev pot, postajo presvetega Zakramenta, ako moliš za nje frančiškanski rožni venec, navadni rožni venec, ako miloščino daš, se postiš, ali drugo pokoro opravljaš, vsakdanje križe in težave vsaj potrpežljivo prenašaš i. t. d.

Na vernih duš dan je popolni odpustek kakor na porcijunkulo. (Pij X. dne 25. jun. 1914). Za to mesečno pobožnost primerna knjižica je: „Tolažba dušam v vica“, spisal Frančišek Bleiweis.

10. novembra je začetek devetdnevnice v čast sv. Elizabete Ogrske, zaščitnice tretjerednic.

Dne 29. novembra se začne devetdnevica v čast brezmadežnega spočetja blažene Device Marije.

Dnevi vesoljne odveze so: 1. novembra: vsi sveti; 19. nov.: sv. Elizabeta Ogrska, zaščitnica ali patrona 3. reda; 21. nov.: Darovanje bl. device Marije v tempelju; 25. nov.: sv. Katarina, devica mučenka.

Dnevi popolnega odpustka: 12. novembra: sv. Didak, spozn. 1. r.; 16. nov.: sv. Neža Asiška, dev. 2. reda; 19. nov.: sv. Elizabeta, vdova 3. r.; 26. nov.: sv. Leonard Portomavriški, sp. 1. r.; 27. nov.: bl. Delfina, dev. 3. r.; 28. nov.: sv. Jakob Marški, spoznavavec 1. reda; 29. nov.: vsi sveti treh redov sv. Frančiška; enkrat v devetdnevnici, ali v osmini brezmadežnega spočetja blažene Device Marije, ko je izpostavljeno presveto Rešnje Telo.

Dopisi.

Iz Prečine (Dolenjsko). Dne 11. avgusta je bil pri nas dekanjski tretjeradni shod, obenem smo pa obhajali mirovno pobožnost. Spored je bil ta-le: Ob en četrt na enajsto uro prihod v Prečino, ob 11. uri govor domačega vlč. g. kaplana, — opominjali so nas, kako da moramo vztrajati v molitvi, da si izprosimo težko zaželeni mir, poživili so naša srca ter nas potrdili v močni veri — nato je bila slovesna sv. maša s cesarsko pesmijo. Popoldne ob 2. uri so prihiteli udje III. reda iz sosednje župnije Vavtavas v procesiji pod vodstvom preč. g. župnika z novim tretjeradnim križem, pridružili so se jim tudi drugi verniki ter povečali našo slavnost, nato je bil slovesno blagoslovljen naš tretjeradni križ s primernim nagovorom, potem je bila procesija z Najsvetejšim, po procesiji skupna molitvena ura, pete litanije presv. Jezusovega Srca ter skupna molitev za mir; ob 4. uri popoldne je bil skupni shod tretjeradnikov cele novomeške dekanije: preč. p. Pavel so nam pojasnili, kako velika duhovna korist, dobrota in milost je biti ud III. reda ter našli, koliko se je storilo v dekaniji z božjo pomočjo, na priprošnjo svetega Frančiška v teku petih let za razcvet III. reda, razložili so nam tudi, kaj je še želeli, da se naj stori v tem žalostnem času vojske; na koncu je bil papežev blagoslov in darovanje za našo župno cerkev, posvečeno sv. Antonu Padovanskemu, velikemu priprošnjiku pri Bogu. — Komaj je preteklo 8 dni po naši slavnosti, smo se udje III. reda že zopet zbrali: bil je cerkveni sprehod umrlega člana Janeza Dularja, ki je po daljšem bolehanju zaspal v Gospodu. Prvič se je blestel v sprevodu novi tretjeradni križ. Blagi pokojni tretjeradnik je imel to srečo, da se je v navzočnosti duhovnikov preselil v večno domovino. Vlč. g. kaplanu naj dobri Bog stotero poplača po priprošnji sv. Frančiška vso skrb in ves trud. — V župniji imamo člani III. reda bolniški in abstinenčni odsek, udov nas je približno 180, „Cvetja“ prihaja 25 izvodov. Bog nam daj po priprošnji sv. očeta Frančiška še nadalje uspeh pri agitiranju in nabiranju udov III. reda!

Št. Urška gora. V tej visoki župniji nad Kamnikom se je kanonično ustanovila samostojna tretjeradna skupina. Na povabilo preč. g. župnika, ki šele šest mesecev tu deluje, je prišel na rožnovensko nedeljo voditelj III. reda iz Kamnika, ki je novi skupini podal potrebna navodila in opomine. Sprejel je v III. red 31 novih udov, katerim se je pridružilo še 11 starih iz kamniške skupine, tako da jih šteje novi zapisnik 42. Zadosti za majhno župnijo! Sv. Frančišek naj izprosi božjega blagoslova in prave gorečnosti novi tretjeradni skupini!

Razgled po serafinskem svetu.

† **P. Solan Cimerman.** V Novem mestu je dne 5. oktobra t. l. nena doma umrl mladi vlč. p. Frančišek Solan Cimerman, katehet na on-dotni deški ljudski šoli in samostanski organist. Srce mu je otrpnilo. Podeliti so mu mogli le še sv. poslednje olje. Bil je dober srčen in delaven. Rodil se je blagi pokojnik dne 17. jun. 1890 v Dolenji vasi pri Ribnici, v franč. red je stopil dne 20. sept. 1908, slovesne obljube naredil 7. marca 1913, v mašnika bil posvečen 16. jul. 1914. Naj mu sije večna luč!

Kitajska katoliška duhovščina. Po uradnem štetju se je katoliška duhovščina kitajske narodnosti v zadnjih dvajsetih letih podvojila. V raznih misijonih je štela leta 1898 približno 416 udov, leta 1903 okrog 481, l. 1911 okoli 701, leta 1916 do 834 udov.

Kako je italijanski naučni minister našel pot do katoliške cerkve. Italijanski naučni minister Saki (Sacchi), znan prostozidar, se je v posebnem pismu obrnil na italijanske nadškofe in škofe, s prošnjo, da naj katoliška duhovščina z vsem svojim vplivom, ki je zlasti po deželi zelo velik, deluje na ohranjenje patriotičnega čustva med prebivavstvom. Veselje do vojske mora biti že zelo majhno, da je prostozidarski naučni minister našel pot do katoliške duhovščine.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni preč. p. Stanislav Škrabec, mašnik I. reda sv. Frančiška, ustanovnik in 36 let vrejevavec »Cvetja«, vlč. p. Frančišek Solan Cimerman, mašnik I. reda, katehet in organist. Dalje

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine mariborske:

Maribor: Elizabeta Gorjanc, Ana Konečnik, umrla v ptujski hiralnici, Neža Gselman; Ribnica: Amalija Miklavc, Marija Holcman; Gradec: Karl Rath, c. kr. podpolkovnik; Sv. Florijan pod Bočem: preč. g. Anton Bukovšek, župnik; Sv. Ilj v Slov. goricah: Marija Bauman; Sv. Marjeta ob Pesnici: Marija Hrasnik; Vuze-nica: Elizabeta: Elizabeta Sojnik, M. Verneker, Janez Medved, A. Vinšek, Terezija Gra-dišnik; Slivnica: M. Goričan; Sv. Duh na Ostrovemvrhu: M. Popehar; Sv. Križ pri Mariboru: M. Sternard, M. Hauptman, Brigita Krančan, Jozefa Breznik, Roza Kancler; Sv. Benedikt v Slov. gor.: Jozefa Demat; Veržej: Elizabeta Caf, Gera Žabota.

6) skupščine v Sevnici ob Savi:

Sevnica: Neža Mlinarič, Marija Vovk, Maks Novak, Alojzija Črnič, Ana Gorenc, Julijana Tihole; Zabukovje: Marija Kunšek.

4) skupščine ljubljanske:

Marija Avgustin, Matevž Bašelj, bivši odbornik, Helena Bizjak, Terezija Boben, Alojzija Jamšek, bolniška sestra, Elizabeta Gostinčar od Sv. Jakoba ob Savi, Andrej Klopčar iz Sostrega.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Terezija Križman, Šoštanj. Priporoča se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

Neimenovana v hudi stiski v čast presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu. Neka mati presv. Srcu Jezusovemu in preč. Srcu Marijinemu svojo družino za spreobrnjenje in sv. Antonu Pad., da bi ji bila škoda povrnjena in za stanovitnost. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev neki vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Neka oseba svojega brata in sina svoje sestre, da bi se poboljšala in dosegla milost žive, delavne vere. Tretjerednik presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Frančišku Seraf. in sv. Antonu Pad. sebe, vse svoje otroke in celo svojo družino za stanovitno katoliško življenje, večkratni vredni prejem sv. zakramentov, za potrpežljivost in vdanost v presv. voljo božjo in srečno zadnjo uro. Neka tretjerednica priporoča v gorečo molitev vsem bratom in sestram na čast sv. Duhu in sv. Antonu Pad. za spreobrnjenje svojega na kriva pota zašlega očeta-vojaka. Tretjerednica se priporoča vsem tretjerednikom na čast prečisti Devici Mariji, Materi dobrega sveta, za spoznanje poklica. Več družin. Vojaki, zlasti I. in III. reda, ujetniki, begunci in umirajoči. Več bolnih oseb. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za uslišano molitev.

Obljubljena zahvala najsv. Srcema Jezusovemu in Marijinemu, Mariji pomočnici, ki jo kličemo »zdravje bolnikov« in sv. Antonu; tri mesece me je noga zelo bolela in otekala, tako da sem dan za dnem pričakovala smrti, bala sem se, da mi bo otok srce zalil, na ozdravljenje ni bilo več upati, v tej stiski sem se zatekla k molitvi ter se obrnila do teh pomočnikov, obljubila sem tudi zahvalo, ako bom uslišana — hvala in zahvala, ozdravela sem, zdaj hodim, kakor da bi me noga nikdar ne bila bolela, vekomaj hočem biti hvaležna. J. C. — Opravljala sem devetdnevno v čast velikemu svetniku P. Klemenu Dvořaku (Hofbauer) za ozdravljenje bolne živine, osmi dan so živinčeta še bolela, deveti dan so bila pa že zdrava. M. K. — Obljubljena zahvala in tisočera hvala presv. Srcu Jezusovemu, preč. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za nebroj uslišanih prošenj. F. S. — Bodi zahvala tisočera najsv. Srcu Jezusovemu, prebl. Mariji, lurški Devici, sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Antonoma Pušč. in Pad., sv. M. Marjeti Alakok in bl. Angeli Folinjski za pomoč v boleznih, da se je — po dveletni bolezni — zdravje precej izboljšalo po obljubljeni zahvali. Čast Bogu! Anton K. — Izrekam dolžno zahvalo presv. Družini, sv. Antonu Pad. in sv. Apoloniji za ozdravljenje svoje botre. F. S. Vojnik.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v septembru: Jožefa Vadnjal, Zagorje na Krasu 13 K; Karolina Knoblehar, Novomesto 63 K; Kuna Homar, Sv. Lovrenc 14 K; Jera Štibernik, Dobrunje 11 K; Neža Hriberšek, Šoštanj 113 K. Došlo v Kamnik: Marija Jagodić, Cerklje 20 v.

Za kitajski misijon: Neimanovan po preč. p. Kerubinu 40 K; za odkup dečka (Jožef) in deklice (Kancijana) 60 K.

Za Sv. Goro: Franc Dežman, Gorenje vas, župnija Polica 100 K; Maričika Sevašič, Dol. Léndova (Ogrska) 18 K.

Za cerkev in samostan v Brežicah: A. Kokalj, Ljubljana 5 K; neimenovane v kamniški zakristiji 170 K.

Za frančiškanske misijone: Jozefa Krajnc od Sv. Frančiška v Savinjski dolini 2 K.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali: Veronika Filipaj: 50 K; Frančiška Stranjšak: 154'80; preč. p. Janez Zadravec, župnik pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju: 40 K; preč. g. Martin Gaberc, župnik pri Sv. Križu pri Mariboru: 45'60.

Za afriksanske misijone: Neimenovan po preč. p. Kerubinu 20 K; Marija Šimenc, Kamnik, za odkup dečka (Anton) in deklice (Marija) 30 K; neimenovan iz Kamnika 50 K in za odkup dveh otrok (Lovrenc in Jozefa) 30 K; Angela Benda, Suhadole 5 K; neimenovana 10 K.

Za kruh sv. Antona: Franc Dežman, Gor. vas, župn. Polica 200 K; Jozefa Krajnc od Sv. Frančiška v Sav. dolini 2 K; četovodja »Vaaj« 6 K; neimenovan po preč. p. Kerubinu 20 K; Marija Cipek, Suhadole 5 K.

Za prospeh »ročnega dela«: preč. g. Val. Majar, Medija-Izlake 10 K.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!